

τὸ περιστέρει ἀπάνου στὴ συκομουριά
σὰ νὰ πεθαίνει ἀπὸ μαράζι...

Βαρὺ παλάτι παραπέρα πορφυροβαμένο
κλειστὰ τὰ παραθύρια του τὰ πράσινα κρατεῖ
σὲ πλάτια ἀχνοτριανταφυλλιά. Χεινόπωρο ἕνα βράδυ
ἔγραφε τὴν Παράδεισον ὁ Ντάντες μέσα ἐκεῖ.

Μὲ γλύκα θεία τὰ μάτια του γέμιζαν γύρω οἱ λόφοι
τὴν ὥρα ποὺ ἀποκαρρωμένοι, σκεπτικοί, γιὰ ἰδὲς
στοὺ γλυκοχάραγο οὐρανὸ τῆς Ἰταλίας οἱ ἀγγέλοι
γέρνουν ἀπάνω ἀπὸ τὶς σμιλακιές.

Μὰ πιὸ πολὺ μοῦ εἶσαι ἀκριβό, τοῦ μεθυσμοῦ ἐσὺ σπίτι,
κ' ἐσὺ μπαλκόνι ἀπ' τ' ἀηδονιοῦ τοὺς γόους λαχταριστό.
Αὐτοῦ χαϊδολογοῦσες Ἰουλιέττα
τὸ Ρωμαῖο στοὺ πλευρό σου κρεμαστό.

Μὰ πιὸ πολὺ μοῦ εἶσαι ἀκριβό, τοῦ πυρετοῦ μπαλκόνι
σκοταδερό ποῦ ἡ μεταξένια ἢ σκάλα σου λαλοῦσε
στριφογυρνώντας, καὶ τὸ ταῖρι σμίγοντας τὰ χεῖλη του
μ' ἕνα «Πιὰ σ' ἔχω!» σὲ λυγμοὺς ξεσποῦσε.

Εὐλογημένος ὁ ἔρωτας μέσα κι' ἀπάνου ἀπ' ὅλα
ἱερὰ κι' ἄς εἶναι τὸνομά του ἀκέρια πέρα ὡς πέρα
καὶ ἡ βασιλεία του! Τὶς δάφνες καὶ τὰ ρόδα φέρνω
στοὺν Καπουλέτων μοναχὰ τὴ θυγατέρα.

ΑΘΗΝΑ, 17-11-1918.

ΜΕΤΑΦΡ. ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑ

ΣΤΗΝ ΚΟΝΤΕΣΑ ΝΤΕ ΝΟΑΓΗ.

Τ' ἀντίκρυσα τὸ Φῶς Σου ἐγὼ καὶ ζῶ στοὺ θάμπωμά Σου,
Τὰ μάτια μου ὅμως γλίτωσαν ἀπὸ τὸν τυφλωμό,
Γιατὶ πρωτόειδανε τὸ φῶς, Ἀκρόπολη, σιμά σου
Καὶ ζήσανε στὴς Ἀττικῆς τὸ φέγγος τὸ ἱερό!

Τὰ Γαλανὰ ἀκροούρανα κι' ὅλα τὰ Πράσινά Σου
Ἐμένα δὲ μεθύσανε σὰν ἕνα ἀπὸ πιετό,
Γιατὶ μὲ πρωτομέθυσε, γύμνια ἀττική, ἡ θωριά σου
Μὲ τὴν πεντάμορφη γραμμὴ πούναι στοὺν Ὑμηττό!

Ἡ Λάβρα Σου μὲ ζέστανε καὶ ζῶ μέσ' στὴ φωτιά Σου,
Καὶ στὴ θορακιά Σου ἔξγουρα μὰ δίχως νὰ καῶ,
Γιατὶ μὲ πρωτοζέστανε, Ἀθήνα, ἡ ἀγκαλιά σου
Ἡ φλόγινη μαζί μὲ τὸ λιοπύρι τὸ ἀττικό!

Ὅλης τῆς Ζήσης τὴ χαρὰ τὴν ἔζησα κοντά Σου,
Μὰ τὸ κορμὶ δὲν ἔλιωσε στοὺ λίκωμα μου αὐτό,
Γιατὶ τήνε πρωτόζησε ψηλὰ στὰ μάρμαρά σου,
Ὡ Παρθενῶνα, σ' ἔφηβο λεβέντη σκαλιστό!

Τὴν ὁμορφίαν τοῦ Χάρου ζῶ στὰ νεκροτεράγουδά Σου,
Μὰ ὁ Ἄδης Σου δὲ μ' ἄγγιξε καὶ μ' ἄφησε νὰ ζῶ,
Τὶ πρωτοπέθανα ἄλλοτε, χῶμα ἀττικό, βαθιά σου
Σὲ σούρουπο μενεξελὶ μέσ' στὸν Κεραμεικὸ!

ΠΑΡΙΣΙ 1918.

ΚΩΣΤ. Γ. ΚΑΤΣΙΜΠΑΛΗΣ

ΟΜΑΡ ΚΑΓΙΑΜ.

ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ.

Πάμε νὰ ξεφαντώσουμε στοῦ βίου μας τ' ἀκρογιάλι,
Μ' ἀνθούς καὶ κληματόπλεχτα στεφάνια στὸ κεφάλι.
Γιατὶ θὲ νάῤῥη ἡ ὥρα μας στὴ γῇ ποὺ θὰ μᾶς βάλουν,
Στρῶμμα νὰ γίνουμε κ' ἐμεῖς ποὺ θὰ στρωθοῦνε κι' ἄλλοι

Δὸς μου τὸ κρασοβάλαμο νὰ μοῦ γλυκάνῃ ἐντός μου,
Πληγὲς ποὺ μ' ἀνοιξαν βαθειὰ τὰ βέλη τοῦ ἔρωτός μου.
Ἐγὼ τὴ μέθη ἐπόθησα μὲ τὰ χυρὰ ὄνειρά της,
Ἀπὸ τὸ θόλο τ' οὐρανοῦ, κρανίῳ βαθὺ τοῦ κόσμου.

Τὸ ξέρω· πῶς αὐτὸ τὸ φῶς τὸ ἀληθινὸ ποὺ ἐστάθη
Κι' ἀναψε μέσ' στὰ στήθια μας ἀγάπης κ' ἔχθρας πάθη,
Θὰ τῷθελα καλύτερα νὰ φέγγῃ στὴν ταβέρνα,
Παρὰ νὰ τρεμοσβύνη ὠχρὸ μέσ' στῶν ναῶν τὰ βάθη.

Πάρε το, πόθε μου κρυφὲ, στὸ χέρι σου τὸ τάσι.
Καὶ σῦρε πέρα ὁλόχαρος στῆς ἐσοχῆς τὰ δάση.
Πόσους καὶ πόσες ὁ Οὐρανὸς—ὦ τί πικρὴ εἰρωνεία—
Σὲ βάζει, τάσια, καὶ σταμνιά, δὲν ἔχει μεταπλάσει!

Κανεὶς σοφὸς ποὺ ἐξήτησε τὸ μυστικὸ στὸ μνῆμα,
Ἐξω ἀπ' τὸν κύκλο τῆς σκιᾶς δὲν ἔκαμ' ἓνα βῆμα.
Καὶ μαθητάδες καὶ σοφοὶ τοῦ κακοῦ κοπιᾶζουν.
Ἐσὺ ἴσαι ἡ ἀδυναμία μας, γυναῖκα, ἐσὺ τὸ κρίμα.

Ἐσύ, ποὺ ὄντας ἐγύρισες τὰ μῆτια σου καὶ μὲ εἶδες,
Κι' ὅπου ἂν περάσω δόκανα μοῦ σταίνεις καὶ παγίδες,
Δὲν θὰ θελήσης, ἂν πιαστῶ, στὸ μέτωπό μου ἀπάνω
Τῶν καταδίκων ἄπονα νὰ βάλῃς τῆς σφραγίδες.

Ὅλα τ' ἀστέρια σου, Οὐρανέ, κ' οἱ ἥλιοι σου ὅλοι οἱ τόσοι,
Γιὰ νὰ φωτίσουν δὲ μποροῦν τὴν ὁδηγήτρα Γνώσι.
Καὶ χάνει ἀπὸ τὰ χέρια της στὰ σκοτεινὰ τὸ νῆμα.
Ποιὸς σ' ἓνα τέτοιον ὁδηγὸ ἓνα ὁδηγὸ θὰ δώσῃ;

ΑΛΕΞΑ ΝΑΡΕΙΑ, 1919.

ΠΑΥΛΟΣ ΓΝΕΥΤΟΣ